

τρεις μήνες έπειτα από τον άλλον. Κι' έπειτα ήρθε ή σειρά του άν- τρώπος τής !...

Μά τότε άξαφνα άρχισε για τήν καταχθονία μαρκησία μιά περίο- δος αλληθινής δυστυχίας. 'Ο Σαίν-Κρουά είχε γίνει πολύ άτακτικός, τήν έξεβιάζε άόλωνα, τής άποσπούσε διαρκώς μεγάλα ποσά, τήν ά- πειλούσε. Τού κόπον ή μαρκησία τόν φοβήθηκε πώς θα τόν μαχαί- ρωνε. Τού κόπον έπεδίωξε να τόν δηλητηριάσει. 'Ο ίδιος τή δηλητη- ρίασε μιά μέρα και δέν τής έδωσε τ' αντίδοτο, παρά αφού έστρε- σά τ'ό γόνατα και τού ζήτησε να τή συγχωρήσει !

'Ολα όμως αυτά δέν τής έδωσαν καιρό να έτελείσει τά σχέδιά της για τή δηλητηρίαση του άντρώπος τής. 'Ο καιρός περνούσε. Η ά- γάπη που ή μαρκησία έστρεφε άλλοτε για τόν φίλο τής, μεταβλήθηκε τώρα σε φρεντο μίσος. Στο τέλος, βλέποντας πώς αλλοιώτικα δέν μπορούσε να ξεφύγει τούς εκβιασμούς του, άποφάσισε να τόν παν- τρεάτη. Τού άνεκόνισε τις σκέψεις τής και αυτός δέν τής ειπε όχι. Μολαταύτα ο τυχοδιώκτης δέν ήθελε τού γάμο αυτό. Και τότε μιά άλ- λωτική μονομαχία άρχισε μεταξύ τους.

Γιά να παντρευτή ή μαρκησία τόν Σαίν-Κρουά έπρεπε να εκλεί- νη ο μαρκησιος σύζυγος τής. 'Αρχισε λοιπόν να τόν ποτίζει δηλητη- ρία. Μά ο Σαίν-Κρουά τού έδινε άμείωτο τ' αντίδοτο και ο μαρκη- σιος ζούσε πάντοτε, χωρίς να καταλαβαίνει ποτέ ποιά τραγωδία πα- τήσανε εις βάρος του.

Στό τέλος όμως, βυτερα από τά αλλεπάλληλα αυτά δηλητηρία- ποι τόν ποτίζαν, έγινε άσος ήλίθιος και κατήγησε παράλυτος !...

Δέν μπορούμε να διηγηθούμε έδώ όλα τά φο- ρισιακά δράματα, τών οποίων ήρωίδα στάθηκε ή σατανική μαρκησία. Στο τέλος ο Σαίν-Κρουά πέθανε δηλητηρησμένος. Μά πριν πεθάνη είχε αφήσει στο συμβολαιογράφο τόν ένα φάκελλο, με τήν έντολή, μολις πεθάνη, να τόν παραδώσει στην άστυνομία. 'Ο μοιραίος αυτός φάκελλος τί άπεκάλυπτε όλα !

Η μαρκησία όμως πρόλαβε και έφηνε στην 'Αγγλία. Έξωσ έκει μέσα οι στερήσεις και κα- κουχίες, άγνωστη, σχεδόν ζητιανεύοντας. Μά στο τέλος τήν έβασαν, τήν επανέφεραν στο Παρίσι και τήν κατέκριναν σε θάνατο. Να τί διηγείται ένως χρονικογράφος τής έποχής σχετικά :

«Όταν κατέβασαν τού σώμα τής απ' τή λαμη- τόμο, τού μετέφεραν στην πυρά που είχαν εντοιμά- σει. Η φλόγες τού έκαψαν και οι δήμιοι δια- σκόρπισαν τις στάχτες. 'Ο όχλος όμως, που ει- χε μαζευτή εκεί γύρω, άρχισε να μαζεύει τά κα- μένα κόκκαλα τής. Κι' αυτό γιατί, όσοι τήν ει- χαν ιδή να πλησιάζη στη λαμητόμο, ισχυριζόν- τισαν πώς διέκριναν καθαρά ένα φωτιστέφα- νο γύρω στο κεφάλι τής. Πιστέψαν λοιπόν πώς ήταν μιά άγια γυναίκα !...»

ΑΡΑΒΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

Ο ΘΕΟΣ, Ο ΘΕΟΣ ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ Ο ΘΕΟΣ !

Οι 'Αραβες τής ερήμου είναι έξαιρετικά θρησκοήλητοι άνθρωποι. 'Ο,τι κι αν σκεφθούν, ό,τι κι αν πουν, είναι άδύνατο να μην αναφε- ρουν τού όνομα του Θεού. Σχετικό είνε και τού παρακάτω άνέκδοτο του 'Αλεξάνδρου Δουμά πατρός.

'Ο Δουμάς είχε πάει κάποτε ταξίδιο στην 'Αραβία. Μιά μέρα περ- νούσε με τούς συντροφους του τήν έρημο. Κόντανε πεινά να βρα- δυαστούν, χωρίς να ξέρουν άκόμα πόση ώρα κρέιναζονταν για να φτά- σουν στο μέρος που ήθελαν, όταν έβρισαν συνήτησαν έναν βεδουίνο που έρχότανε προς τού μέρος τους. 'Ο Δουμάς τόν ρώτησε :

- Είνε μακριά απ' έδώ ο σταθμός τών καραβανιών ;
- 'Ο Θεός τού έφέρει, άποκρίθηκε ο βεδουίνος.
- Κι' έσύ, τόν ρώτησε τότε ο Δουμάς, πόσον καιρό έκανες για να φτάσης απ' εκεί ίσαμ' έδώ ;
- Όσο θέλησε ο Θεός, απάντησε ο βεδουίνος.
- Θα φτάσουμε προτού μάς πάρη ή νύχτα ;
- Αν τού θέλη ο Θεός !
- Τέλος πάντων, σε μιά ώρα θα είμαστε εκεί ;
- 'Ο Θεός είνε μεγάλος, απάντησε και πάλι ο βεδουίνος.
- Σ' έρωτώ, ξαναεπιτε ο Δουμάς άνυπόμονος, είνε μακριά απ' έ- δώ ο σταθμός τών καραβανιών ;
- Είνε αυτού κάτω, ειπε ο βεδουίνος και έδειξε με τού χέρι του στο βάθος τής ερήμου.

«Είδα τότε, συνεχίζει ο Γάλλος συγγραφέας, πώς δέν μπορούσα να συνεννοηθώ μ' αυτόν τόν άνθρωπο και έξακολούθησα με τού δρόμο μας. Τρεις ώρες αργότερα είχαμε φτά- σει στο μέρος που θέλαμε.»

ΟΤΑΝ ΟΙ ΘΕΟΙ ΕΚΔΙΚΟΥΝΤΑΙ...

Η ΝΙΟΒΗ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ

'Εκείνη τήν ήμέρα οι Θεοοί επανηγύριζαν τή γιορτή τής Λη- τούς κι' είχαν περικλάσει ποσοστεφανέμενοι τού βιωμό της, άπάνω στον άποίο τής έποφασεσαν θυσία.

Μόλις τού έμαθε αυτό ή Νιόβη, ή θυγατέρα του Ταντάλου, έπήγε στην πλατεία, όπου γινόταν ή θυσία, κι' αφού στάθηκε ανάμεσα στο λάο φώναξε :

— 'Αφήστε τή θυσία και γυρμίστε κάτω τού βιωμό τής Λητούς ! Λατρεύετε ένα πλάσμα κατώτερο μου και περιφρονείτε έμένα, τήν κόρη του Ταντάλου, που καθόνταν στο ίδιο τραπέζι μαζί με τούς θεούς. Τί καλό σας έκανε ή θυγατέρα του Τιτάνοσ και τήν τιμάτε ; Λημονείτε ότι αυτή έχει μονάχα δυό τέκνα, ενώ έμένα με τριγυφί- ζουν έφτά γιοι κι' έφτά κοπέλλες ; Φύγετε γρήγορα απ' αυτό τού μέρος και ρίξτε κάτω τόν κισσό που στεφανώνει τού μετώπο σας. 'Ας πάη να βρη άλλη χώρα ή Λητώ για να στήση τού βιωμό της !...

Μόλις τάκουσε αυτά ή Λητώ, ψηλά στον 'Ολυμπο, κάλεσε τά δυό τέκνα τής, τόν 'Απόλλωνα και τήν 'Αρτεμ, και τούς ειπε :

— 'Εμάθατε τί ειπε για μένα ή Νιόβη ; 'Εμάθατε πώς έκαυχήθη- κε για τά παιδιά τής ; 'Απαγόρευσε στους Θεοοίους να με λατρεύουν και άπειλεί να με διώξη έντελώς από τήν πόλη. Τί λέτε λοιπόν, πρέ- πει να μείνη άτιμώρητη γι' αυτό ;

— Μή στενοχωριέσαι, μητέρα, άποκρίθηκε ο 'Απόλλων. Η Νιόβη θα τιμωρηθή σκληρά για τ' άπειρο φέροσό της.

'Επήγε βυτερα μαζί του τήν 'Αρτεμ και σε λίγο φτάσανε στις Έθες. Κοντά στο τείχη τής πόλεως άπλωνόταν ένας άπέραντος κάμπος, όπου συνήθιζαν να πηγαίνουν ταχτικά τά παιδιά τής Νιόβης και να διασκεδάζουν. 'Εκει λοιπόν τά βρήκαν και τώρα σκορπισμένα να γυμνάζονται.

'Ο 'Απόλλων σήκωσε τού τόξο του και σημά- δεψε...

'Αξαφνα ο ένας απ' τούς γιουούς τής Νιόβης, ο 'Ισμιγος, έβγαλε μιά γοσηή κραυγή, άφρησε τά χελιαύρα του αλόγου του απ' τά χέρια του κι' έπεσε κάτω νεκρός, με τού στήθος του τρωπιμένο απ' τού βέλος του 'Απόλλωνος. 'Ο Σίπυλος, ο ά- δελφός του, θέλησε τότε να τρέξει κοντά του να τόν βοηθήσει, αλλά τήν ίδια στιγμή δεύτερο βέ- λος τόν πέτυχε στο λαυμό και τόν εξάλωσε κι' αυτόν καταγής άψηχο. 'Υστερα από λίγο σκοτώ- θηκε και ο 'Αγίνωσ από τρίτο βέλος.

'Ο Δαμοσιχών και ο Ειδάνητος, βλέποντας τούς αδελφούς των να πέφτουν, έτρεξαν κοντά τους, αλλά κι' αυτούς ή ίδια τύχη τούς περιέμενε.

Απ' όλους είχαν μείνει άκόμα ζωντανοί ο Φαίβιος κι' ο Τάνταλος. Αίτοι βρισκόνταν σε αρκετή άπόσταση από τούς άλλους αδελφούς των και πάλεσαν άναμεταξύ τους, χωρίς να άντιλη- φθούν τί συνέβαινε. Καθώς όμως αγωνίζονταν,

έπισαν νεκροί κι' οι δυό μαζί από τού στεγνό βέλος του εκδικητικού 'Απόλλωνος, που τούς διαπέρασε τά σώματά τους !...

'Εκείνη τή στιγμή κατέφθεσε κι' ή Νιόβη με τις έφτά θυγατέρες της για να κμαρωθή τούς γιουούς τής, που γυμνάζονταν. Μόλις ειπε τά παλληκάρια τής ξαπλωμένα όλα καταγής, δέν θέλησε να πατήση πώς ήσαν νεκρά. 'Ετρεξε λοιπόν κοντά τους, άνασήκωσε τ' άψηχα κορμά τους, έβαλε τού χέρι τής στις θανατηφόρες πληγές των κι' απ' τήν απελπσία τής άρχισε να ξεροζίζων τά μαλλιά τής. Η κόρες τής, μη μπορούντας κι' αυτές να βαστάσουν τά κλάματά τους, έπήγαν κοντά στ' αδέρφια τους και στήθοχτυπώντισαν.

Μιά άπ' αυτές, ή Νέωρα, θέλησε άξαφνα να βγάλη τού βέλος από τού στήθος ενός από τούς άγαπημένους τής αδελφούς, αλλά μόλις τού άγγιξε με τού χέρι τής έπεσε κάτω νεκρή, καταγής από ένα βέλος τής σκληρής 'Αρτέμίδος.

Τήν ίδια στιγμή δεύτερο βέλος ξάπλωσε καταγής τήν Κλειδοθήη και σε λίγο ή Νιόβη ειπε να πέφτουν μαρός στα μάτια τής μιά-μιά, χτυπημένες απ' τά βέλη τής θεάς, ή Αστυόχη, ή Φθία, ή Πελοπεία, ή 'Αστυκράτεια...

Δέν τής έμενε πειά παρά μόνο ή 'Αγγυλία. Η δυστυχισμένη μητέ- ρα άγκάλιασε τήν κόρη τής σφιχτά κι' ύψωνόνας τά μάτια τής έφώ- ναξε με σπαραγματό :

— 'Αφρησ μου τήν αυτή, Λητώ, σε ικετεύω... Δέν σου φτάνουν τά άλλα παιδιά μου ; Θα μείνω, έρημη, δυστυχισμένη, χωρίς κανένα στον κόσμο...

'Ενώ μιλούσε, ο 'Απόλλων έροριξε ένα βέλος άκόμα κι' ή 'Αγγυλία ξεψύχησε στην άγκαλιά τής μητέ- ρας τής.

'Υστερ' απ' αυτό ή Νιόβη πήγε και κάθισε σ' ένα βράχο κι' άρχισε να κλάη μακρά. Κι' από τότε πέρω- σε κι' άπόμεινε εκεί άναλόνητη, νε- κρη, για να δελχνη τόν καιμό του μη- τρικού πόνου...